

**Venerabilis Bedæ Presbyteri Anglo-Saxonis, Doctoris
Ecclesiæ Vere Illuminati Opera Theologica, Moralia,
Historica, Philosophica, Mathematica & Rhetorica,
quotquot hucusque haberi potuerunt omnia**

In Vetus Et Novum Testamentum, Salvberrimis In Moysis Pentatevchvm,
Tobiam & Iobum, Libros Regum, Davidis Pasalmos, Parabolas Salomonis &
Cantica, Prophetas &c. explanationibus & Quæstionibus enodata:
Moralibus doctrinis & expositionibus in quatuor Evangelistarum Evangelia
illustrata: facundissimis ...

Sive Eivsdem Historia Ecclesiastica Anglorum, Vitæ Aliquot Sanctorvm, Et
Martyrologium

Beda <Heiliger>

Coloniæ Agrippinæ, 1688

Vita Divi Attalæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71990)

habiteret, Dei consilio actum est, dum ille penes Mediolanum urbem moraretur, ut hæresis eorum fraudes, id est, Arianae perfrictæ, Scripturarum caute discerpere ac discicare vellet: contra quos etiam libellum florentis scientiæ edidit. Vir quidam, nomine Jocundus, ad regem venit, qui regi indicat se in solitudine rûibus Apenninis basilicam B. Petri Apostolorum principis scire, in qua virtutes expertus sit, fieri: loca ubertate fecunda, aquis irrigua, piscium copiam. Quem locum veterum traditio Bobium nuncupabat, ob rivum in eo loco hoc nomine fluentem: amnemque alium profluentem, nomine Treviam, super quem olim Hannibal hyemans hominum, equorum, elephantorum, atrocissima damna sensit. Ubi cum vir Dei venisset, omni cum intentione basilicam inibi semirutam reperiens, prisco decori renovans reddidit, in cuius restauratione mira Domini virtus panditur. Nam cum per præruptos saxorum scopulos trabes ex abietibus inter densa saltû locis inaccessibilibus cæderentur, vel alibi cæca, inibi casu elapsa a spero aditum plaustrorum denegarent, mirum in modum trabem, quam vix triginta vel quadraginta plano terræ positam solo vehere valebant: ibi cum duobus vel tribus, prout ardui callis meatus patebat, vir Dei accedens, suis ac suorum humeris immane pondus imponebat: & ubi antea pro asperitate itineris libero gressu vix graderentur, onerati mox trabium pondere festini gradiabantur: ut verba vice qui onera ferrent, ac si ab aliis veherentur, firmis vestigiis, velut otio vacantes, ovantes irent. Videns itaque vir Dei tanti auxilii supplementum, suos hortatur, ut arreptum opus læti perficiant, animoque roborati eo consiliter in eremo studeant, Deique hoc voluntatis esse affirmat. Secundo itaque templi culmine, murorum restaurat ruinas, cæteraque, quæ ad monasterii necessitatem pertinent, construere parat. Interea memoratur Clotharius viri Dei prophetiæ effectum in se fuisse impletum, æternis venerabilem Eustasium, qui ejus in loco Luxoviense monasterium regebat, ad se venire imperat: quem pio assamine rogat, ut sibi cum supplemento publico legatione fungi curet, sociosque quos vellet nobilium virorum haberet, qui sui vadimonii arbitri essent, postque beatum Columbanum pergerent, quocumque reperissent in loco, elegantique situ ad se venire hortarentur. Perrexit itaque venerabilis discipulus, magistri vestigia prosecutus: qui cum ad eum venisset, Clotharii verba deprecatur. Viso ergo Eustasio, beatus Columbanus gavisus, recepti muneris aditu gratulabatur: retentumque penes se aliquantisper hortatur, ut sui laboris reminisceretur, cohortem fratrum disciplinæ habens erudiret, multorumque collegio Christi plebem adunaret, suisque institutis educaret. Dimissum ergo post hæc ad Clotharium ire jubet, talibusque responsis regias mulcere imperat aures, seque retrò repedare nullatenus ratum ducere: tantummodo poscere, ut sodales suos, qui Luxovium incolebant, regali adminiculo ac præsidio fovaret, & literas castigatiorum effamine plenas regi dirigit. Gratissimum autem munus rex velut pignus federis viri Dei ovans recepit, nec ejus petitioni oblivionis noxam præponit, omni præsidio supradictum monasterium munite studet, annuis censibus ditat: terminos undique, prout voluntas venerabilis Eustasii erat, auget, omnique conatu ad auxilium inibi habitantium ob viri Dei amorem intendit. Porro beatus Columbanus, expleto anni circulo, in antedicto cœnobio Bobiensi vita beata sanctus animam membrum solutam celo reddidit IX. Calendis Decembris. Cujus strenuitatem si quis nôsse velit, in ejus dictis reperiet. Reliquiæ autem ejus eo habentur in loco conditæ, ubi & virtutum decore pollent, præsele Christo, cui est gloria per omnia secula seculorum. Amen.

SANCTI COLVMBANI
vita finita.

Bedæ Tom. 3.

SANCTI ATTALÆ
ABBATIS VITA.

Cum venerabilis P. Columbanus de hac luce migrasset, omni religione laudabilis Attala in locum ejus subrogatus est, cujus post magistrum virtutes claræ fulserunt: qui Burgundionum ortus genere, nobilis natione, sed nobilior sanctitate, per tece vestigia magistri secutus est. Hujus autem beati viri rudimenta, qualiter inter ipsa fidei primordia uberem à Domino profectum invenerint, prætermittendum non est. Igitur dum à patre nobili liberalibus literis imbutus fuisset, Arigio quondam Pontifici ab ipso genitore commendatus est. Sed bonæ indolis puer, nihil ibi utilitatis, aut disciplinæ spiritalis se agere dolens, cepit mente ac spiritu ad potiora tendere, & ad altiora anhelare: dedit ergo operam, ut, præpositis totius mundi phaleramentis, monachorum jungeretur cohorti. Clam itaque à sodalibus progressus, duobus pueris contentus, ad Linnenfæ cœnobium venit. Quo in loco aliquamdiu degens, vitamque suam, quæ potuit innocentia, custodiens, cum cerneret monachos ejusdem cœnobii nequaquam regulari disciplinæ colla submittere velle, cepit anxio corde trutinare, quò potioris consilii aditus panderetur ei. Progressus ergo inde, ad B. Columbanum Luxovium venit: quem vir sanctus cum ingenii sagacis solertem esse cerneret, suo ministerio conjunxit, atque in omnibus divinis etuditionibus informare, & ad perfectum instruere cepit. Cumque B. Attala in omni religione jamjam perfectus ad unguem, egregiè ac strenuè post magistrum patremque suum Columbanum supradictum cœnobium regeret, & in omnem disciplinam regularis tenoris mentes fratrum provocaret, cepit contra eum antiqui hostis versutia lethiferum discordiæ viriis noxiis iactibus laxare, excitans & instigans adversus eum aliquorum corda subditorum fratrum, qui mustitudo, ac sacræ religioni derogando, dicebant se nimiam austeritatem fervoris non posse ferre, & arduæ disciplinæ rigorem portare non valere. At ille, ut erat sacro semper animo divina moderamina gestans, pia fomenta præbere, & salutaris antidoti, quò sanies putrefacta amputaretur, potum dare statuens, tumentia corda mollire nitebatur: multis precibus exorans eos, ut se non relinquerent, sed ardui itineris callem fortiter tenerent: reminiscentes, quia sancti patres per mortificationem carnis & contemptum præsentis vitæ regna cœlorum possiderent. Tandem cum nihil se proficere cerneret, nec eos sanctorum patrum exemplis ad regularem distinctionem inlectere posset, finit eos pertinaces abire. Postquam ergo segregati sunt ab eo, alii eorum marinis sinibus recepti sunt, alii locum eremi ob libertatem habendam petierunt, & temeritatis intenti inibi positi, atrogantiæ suæ mox damna senserunt. Nam cum in eisdem locis morarentur, & virum Dei suis detractionibus læniarent, unus eorum, qui Roecolenus dicebatur, qui & jurgiorum incrementa ministraverat, subito icu febrium igneo accens⁹ inter pœnarum incendia clamare cepit, si, si valuisset, ad B. Attalam venire vellè, & admissi criminis damna penitentia medicamento lenire. Nec mora, vix hæc dicere licuit, statimque obmutuit, ac extremum halitum dimisit. At hi, qui aderant, videntes viri Dei injurias divina ultione vindicari, plurimi eorum ad virum Dei remeabant, suasque noxas confitentur, se in omnibus, si recipiantur, emendaturos pollicentes. Quos vir sanctus miro gaudio, ac si è luporum ore liberatas oves recepit, & suis in locis singulos eorum restituit. At verò alii, qui verecundia præveniente, vel arrogantia vitio maculati redire noluerunt, & datum penitentia locum contempserunt, diversis mortibus sunt direpti: ut manifestè daretur intelligi, socios eos fuisse ejus, ad excitanda contumacia incrementa, quem ultio divina percussit, ac propterea cum cæteris veniam non meruisse. Nam unus eorum, Theodemundus nomine, securi percussus interiit: alius, dum parvi fluminis alveum transmearet, irretitus poplitibus, per parvulam undam necatus est: tertius verò, qui Theodarius dicebatur, cum se

K 2

carinæ

BEDE
TOMUS
344
1171
1172

carinæ credidisset, in mari demersus est. Videntes hæc, qui adhuc supererant, verecundiâ submotâ, ad B. patrem Attalam repedant: à quo mox benignè suscepti ac salvati sunt. Plura post hæc ab eo patrata miracula omnium in supradicto monasterio fratrum testimonio approbantur, inter quos ego positus, & beati viri ministerio deputatus tenebar, de quibus etiam nunc aliqua disserere tentabo. Quodam tempore fluviolus, Bobius nomine, turbidis aquarum molibus ac rapaci cursu violenter defluens, ut solent torrentes ex alpium cacuminibus dilapsi, & imbrü effusionibus aucti, saxorum rupes & carbonum congeries nimia vi tumescens & coarcebat, molendinumque monasterii impetu valido suffodere, & totam jam officinam quærens demerere nitebatur. Quo fragore audito, cultos molendini, nomine Agibodus, ad molendinum velociter currit, ut videret si tanti fragoris moles inibi dispendii damna generaret. Ubi cum venisset, vidit, nisi celeri auxilio subveniret, cuncta deperire. Festinus igitur patri Attalæ nunciandum credidit, ut solamina præbeat, quatenus ex aquarum fluctibus saltem ædificia molendinæ liberari queant. Ad quem vir Dei ait, Vade, voca mihi Sinoaldum diaconum: tu verò stratu tuo receptus somnum cape, nec metu aliquo detentus sis, aut mætori mentem subicias; erat enim mane, priusquam aurora funderet grata lumina terris. Vocatus ergo Sinoaldus venit ad virum Dei, cui B. Pater Attala ait: Apprehenso baculo, quo sustentor, vade ad Bobium, imperantisq; voce dicito ei signo Domini cæ crucis præhibito, ut istas desinat perfodere ripas, nec præsumptæ audacia modum suppleat, sed ad alia cedens litora, ista sinat illæsa, imperiisq; Domini se agnoscat recessurum. Tunc Sinoaldus diaconus imperio patris obediens cum fidei adminiculo pergit: impositoque ripæ baculo, imperat fluvio ex viri Dei præceptis, annuente divina potentia, ab illo loco citius promoveri, aliq; collis latera violente conatu perere. Mox obediens fluvius, relicto alveo, collis ad latera cedens, fluendo per ardua velut stricis ripis latices sustentabat. quousq; concava alvei paterent, quo sustentente liquido fluerent. Jamque prorumpens sol, mundo ut lumen panderet, surgebat, cæpitque Sinoaldus infra semetipsum cogitans dicere, Vadam, & videbo, si viro Dei violentia fluminis hujus obediat: venitq; ad ripam alvei, ubi stetit prius pleno tunc fluctu: & cernens jam subito vacuū littus, spectabat qualiter ad alterius collis latera ex imperio patris cederet, ut sibi alveum, quo fluere posset, aperiret, festinusq; ad virum Dei venit, patre victorie trophæum nunciavit; cui vir Dei, Nullatenus, inquit, me in hoc seculo vivente ulli dicere præsumas, ne forte proculdubio favor adulatorum corda plena virtutibus maculet. Quod vitium, quamvis diversis sint virtutibus ditati, ab omnibus tamen Sanctis est studiosè vitandum atq; fugiendum. Nam callidus hostis, dum in majoribus culpis Sanctos Dei maculare non valet, saltem in minoribus & occultis tentat, ut polluat. Deinde cum in aliquo tempore unus monachorum, Fratermerus nomine, ad frumenta seminanda vomere tellurem excoleret, mox sive similitatem glebæ firmitas fregit. Quam cum prædictus frater pollicem de lava amputavit, soloque conditum superpositâ glebâ sepulturâ tradidit: relictoq; vomere ad monasterium pergit, patrique factum in confessione humo prostratus prodit. Quod videns vir Dei, Ubi est, inquit, pars abscissi pollicis? ille fateri eam esse terræ conditam, soloq; sepultam. Malè ille ait fecisti. Cur eam ad me non detulisti? Concito ergo gradu nulli causam indicans perge, sumptamque eandem pollicis partem huc deporta. Egressus ille pergit ad locum, effossamq; pollicis portionem detulit ad virum Dei Attalam. Porro vir Dei suscipiens damna pollicis, suisq; salivis ambo frustra liniens simul conjunxit: statimque pollex carnis glutino compactus, velut antè fuerat, sanus sibi adhasit, manique & operi quolibet aptissimè redditus est. Tunc pater sanctissimus imperato illi silentio, ne alicui hoc proderet, ut abiret, opusq; inceptum perficeret, iussit. O mira virtus omnipotentis Dei, quæ sic Sanctos in terris glorificat, ut frigida abscissaq; membra eorum interventu pristi-

næ sanitati atq; decori reddat. Idem etiam sanctissimus vir cum quodam tempore ad urbem Mediolanenium venisset, quidam ibi puerulus in extremis febrium anxietatibus positus vitæ tantum expectabat exitum: cujus parentes, audito B. Attalæ adventu, festi no ad eum properant cursu, eumque supplicii prece, ut eis subveniat, deposcunt. At vii Domini, cum dissimulare & se excusare voluisset, illi eum fletibus & terribilibus sacramentis compellebant, ut citius puero moribundo subveniat, priusquam eum noxius ardor supremo hiatu vitalibus privet auris. Anxius ergo pater sanctissimus, ut est sanctorum mentium prudens & cauta circumspectio, ne videlicet popularis favor bona operâ virtutum polluat, ita, inquit, ego si potero, quanto citius vos prosequar. Pergens ergo basilicas martyrum sanctorum loca circumcivit, & pro infirmo puero precatur, ut meritis eorum sospitati reddatur. Deinde ut promissæ fidei implet effectum, ad infirmum festinus venit: sed ne quis largitori salutis prece existeret laudis, latenter domum ingressus infirmum attigit, moxq; virtus divina sanctis favens precib; sanitati pristina ægrum reddidit: verum quia lumen in tenebris abscondi non potuit, parentes pueri in laudibus erumpunt, gratias simul conditori referunt, qui ad suorum petitiones famulorum pietatis suæ aures accommodat. Erat nimirum B. pater Attala singularis cujusdam fervoris, singularis alacritatis, singularis caritatis in pauperibus & peregrinis. Noxerat superbis resistere, humilibus subditus esse, sapientibus condigna rependere, simplicibus mystica aperire, in solvendis ac componendis questionibus sagax, adversus hereticorum procellas vigens ac solidus; fortis in adversis, sobrius in prosperis, temperat; in omnibus, discretus in cunctis, redundans amore & timore in subditis. Redolebat ejus doctrina in disciplina, nullus inter eos vel mæiore terrebarat, vel nimia lætitiâ extollebatur. Cum ergo jam servum suum ab ærumnis seculi rerü conditor liberare vellet, monstrari sibi per visionem voluit, ut de mundo egressurus paratum in omnibus iter haberet, quinquaginta dierum spatio suspensio, quo pararet iter venturum. Verum animus viri Dei non cognovit apertè, an istud esset exitus vitæ ejus, an ad alium locum esset progressurus. Præparat itaque diligenti cura septa monasterii, tegmenta renovat, omnia roborat, ut si abiret, nihil imbecille dimitteret. Vehicula ad iter agendum componit, libros ligaminibus firmat, suppellectilia abluï, diffusa alui, corrupta renovari, calcementa præparari, ut in omnibus his nulla sit tarditas, sed ad manus præsto esse omnia jubet; ipse verò se vigiliis ac jejuniis afficit, ita ut nunquam intentus antè in oratione peristerit. Et ne cuiquam incredibile videatur, quod refero, apertè narro quid in me idem sanctissimus pater pergit. Cum jam novem annorum per circuitum in monasterio conversatus fuisset, & epè parentes mei postulassent, ut eos ex ejus permissione visitarem, nec impetare valuissent, quadam postea die, nullo exinde mentionem faciente, ait: Vade fili festinus, & matrem fratremq; visita, & nulla mora præpediente quantocyus revertere. Cum autem ego disserem, & temporis opportunitatem evenire in proximo dicerem (erat enim tempus nimii frigoris, tempus videlicet Februarii mensis), ille respondit, Accelera iter, quod dixi; nam ignoras, utrum in posterrum liceat illud agere tibi. Datis ergo comitibus Blidolfo presbytero & Ermenado diacono viris religiosis, ad destinationum pervenimus locum, à monasterio distant centum & quadraginta millib;. Ubi cum venimus, gratuita pietate à genitrice post tantorum intervallum annorum susceptus sum: sed non diu genitrix optato fruitur dono. Nam eadem nocte febre correptus inter incendia clamare ceppi, me viri Dei precibus torqueri, ne inibi contra interdicitum quantisper moram facerem: & si non me citò submovens, quocunq; cum conamine potuissent, ad monasterium repedarem, me citò morte præventum. Mater ad hæc, meli' esse me ibi sanum scire, quam juxta se mori. Fateor longū fuit diei expectare adventū, vix et impente aurora ad monasterium repedare studuimus. Nequaquā ego cibi per triduum quicquā cepi, donec medii penè itineris loca pertingeremus. Festinantibus ergo ac urgentibus me sociis, sospitate

rusum recepit: venientesq; ad monasterium, patrem nostrum Attalam jam febribus detentum reperimus, ac morti proximum inventum lugebamus: ipse verò visis nobis gavius est. Sicq; aperte cognovimus, viri Dei in hoc prævaluisse preces, ut me vis febrium uigeret, citò ad monasterium ante ejus exitum redire: qui cum adhuc ingens halitus superesset, iussit se foris cellam fratrum adminiculo perducì. Ubi dum monachorum sustentaculo fuisset constitutus, aspiciens crucem, quam ipse in eodem loco poni præceperat, ut ingrediens egrediensq; cellulam ejus, in circuitu frontem suam & cor muniret, cepit mæstus lachrymas fundere, ac trophæum crucis, Christi q; passionis signata commemorare: Ave, inquit, alma crux quæ mudi pretium portasti, quæ vexilla fers æterna: tu nostrorum vulnerum medicinam attulisti, tu cruore ejus illita es, qui ut humanum genus salvaret, de celo in hanc lachrymatum vallem descendit: qui in te primi Adæ rugam extendit, & secundus Adam factus, maculam generis humani lavacro baptismatis, & cruore suæ passionis abluit. Cum hæc & his similia oraret S. Attala, rogat fratres ut à se recederent, sibiq; paulisper locum secretum præberent. Ab absentibus ergo omnibus, unus tantum frater nomine Blitmundus post eum viri Dei tanto anhelitu desiderio stetit, ut cogitaret, se viri Dei poplites felloso orationum conatibus labefactari vidisset, se ad suscipiendum eum paratum esse. Cui ergo nullum superesse S. Pater putaret, cepit conditoris clementiam cum lachrymarum ubertate flagitare, ut largitatis suæ sibi, ac si indigno famulo suo dona largiretur, & veteres maculas delens omnia saluti redintegraret: ac antiquam misericordiam exercens, se à cælesti munere non abdicaret. Inter hæc mæsta suspiria & fluentes lachrymas caelos intuens, vidit sibi eos apertos: quos multarum horarum spatio affectuose inspicens, uberes cordis rugitus emisit. Gratiâs deinde referens omnipotenti Deo, qui sibi januas cæli apertas adhuc viventi in carne demonstravit, quas post paululum corporis membris depositis penetraturus esset, factò signo, ut fratres advenirent, præcepit, ut eum cellæ domicilii reportarent. Hæc nobis supradictus frater eadem die retulit, quantæ consolationis certitudinem Dñs famulo suo ostenderit, ut extremum halitum secutus de futura vita ovens ad cælum dimitteret. Quod vir Dei libenter occultare voluisset. & supradictus Blitmundus abditè post ejus dorsum non remansisset. Altera die valefaciens omnibus fratribus vir Dñi sanctus Attala, exhortabatur eos, ut ceptum iter sacre religionis non relinquere: sed ut melioribus actibus roborati, quotidie perse verando firmarent. Consolatis ergo cunctis, vitæ præsentis nexibus absolutus, animam cælo feliciter reddidit. Merito itaq; rerum conditor, & humani generis reparator sanctos suos virtutum copia adornat, sicut scriptum est in lib. Sapientie. Spiritus ejus ornavit caelos: quia illi ad cælestem vitâ anhelantes, ejus præceptis parere semper student, ut de labore obedientie fructum recipiant palmam vitæ æternæ, per Christum Dñum nostrum. Amen.

**BEATI PATRICII
PRIMI PRÆDICATORIS ET EPISCOPI
TOTIUS BRITANNIÆ, VITAE
ET ACTUS,
Liber I.**

SANCTUS Patricius, qui & Sochet vocabatur, Brito fuit natione: in qua etiam multa adversa in adolescentia perpeffus, omni genti suæ ac patriæ factus est in salutem. Hic in Britannijs natus est à patre Calpurnio diacono, qui fuit filius Potii presbyteri: & matre Concessa nomine, de vico Bannavæ, Tyburniæ regionis haud procul à mari occidentali, quem vicum indubitanter comperimus esse Nentriæ provincie, in qua olim gigantes habitasse dicuntur. Qui cum esset puer annorum 13, cum cæteris alijs multis captus ad barbarorum

insulam devectus est, & apud quendam gentilem immittem regem in servitute detentus. Quam captivitatem sanctus Patricius secundum Psalmistæ præceptum cum tremore & timore Domino serviens, in vigilijs & orationibus multis exegit. Centies enim in die & nocte similiter orabat, libenter reddens quæ Dei sunt Deo, & quæ Cæsaris Cæsari: incipiebatque semper in melius timere & amare Dominum omnipotentem, unde & Spiritus sancti gratia fervebat in eo. Quotidie autem pecora pascebat cum cæteris servis regis, nec tamen quicquam minuit de opere divino. Frequenter enim psalmos & hymnos ruminabat, & ad venias faciendas furabatur horas. Unaquaque die laborabat ad opus Dei, & noctibus similiter, proprio non parcens corpori, ita ut in sylvis & montibus manens, antelucem absconse surgeret ad orationem. Per nivem enim & gelu, per pluviam & pruina laborans nihil mali sentiebat, neque ulla pigritia erat in eo. In tali ergo labore positus, quadam nocte in somnis audivit vocem dicentem sibi: Benè jejunas & oras, citò iturus es ad patriam tuam. Deinde post parvum tempus audivit vocem dicentem sibi: Ecce navis tua parata est. Et ita invenit manè, ut dictum est ad eum. Cucurrit igitur mane contra mare 200 millia passuum, ut veniret ad navem, & venit ubi nunquam antea fuerat, nec ubi notum quenkam habebat, relinquens homines cum quibus fuerat, captivus septem annis. Sic ergo currens in virtute Dei, qui viam ejus dirigebat, nihil metuebat, donec veniret ad navem à Deo sibi preparatam. Et ipsa die qua venit, profecta est navis de loco suo, Nauclerus verò cum locutus esset ad eum de mercede navis, ille respondit, se non habere. Quod verbum gubernatori satis displicuit, & graviter eum, quòd sine navo suam ingressus fuerat navim, cum indignatione corripuit, & de navim mox perturbavit, dicens: Nequaquam tu nobiscum ibis sine navo. Hæc audiens & sentiens, ac patienter perferens, separavit se ab illis cum gemitu & lachrymis, orans ad Dominum, ut sui miseretur, & iter ejus disponere dignaretur. Sed antequam orationem consummasset, audivit unum ex illis fortiter exclamantem post eum, & dicentem: Revertere juvenis, quia vocant te homines isti. Qui statim Deo gratias agens, reversus est. Et ceperunt nauæ dicere ad eum: Veni nobiscum juvenis, & esto nobis in auxilio: videmus enim virtutem Dei tui tecum esse; quapropter ex fide recipimus te, ut facias nobiscum amicitiam contra incommoda & pericula maris, ac vastitatem longæ solitudinis, quam transiri sumus. Eadem die cepit Patricius prædicare nauis verbum Dei, & timorem ejus. Nam sperabat illos ad fidem Christi venturos, quia gentes erant: & hoc ordine conversatus cum illis, accipiebat ab eis fructum prædicationis, visum videlicet suæ necessitatis. Navigantes ergo per vastum aquor, post triduum ceperunt terram contra solitudinem: statimque excurrentes de navim, 28. dies ambulaverunt per desertum, & cibus defuit illis, famisque afflictio invaluit super eos. Tunc cepit gubernator dicere ad Patricium: Quid est nunc Christiane? Tu dicis, quia Deus tuus magnus est & omnipotens, & timentibus eum, nihil de est: quare ergo non potest nos salvare à periculo famis, qui verba fidei ejus per tuam prædicationem suscepimus? In dubio est enim, ut aliquem hominem unquam videamus, sed potius in hac solitudine fame omnes moriamur. Quos statim beatus Patricius consolans, sic allocutus est, nolite desperare fratres, sed convertimini ex toto corde de infidelitate vestra ad Dominum Deum meum, quem prædicavi vobis, quia nihil est impossibile ei. Confidite ei, & orate ex corde, ut hodie cibum mittat sufficientem in viam vestram, quia omnium bonorum abundantia est illi. Nam ejus est orbis terræ, & plenitudo ejus: & ipse potens est ubique terrarum, spes omnium finium terræ, & in mari longè. Clamantibus autem illis & orantibus, & se credituros esse vota facientibus, ecce subito grex porcorum in via ante oculos eorum apparuit. Quod videntes ceperunt laudare Dominum, & crediderunt Christo per beatum Patricium: & expleti laudibus